

Cesarica Elizabeta.

Kot jubilejsko številko smo namerjali prirediti 12. snopič sedanjega letnika; to skrb nam je otelo — grozno zlodejstvo, nečuvono v povestnici narodov.

Z vsemi drugimi jubilejskimi načrti vred je pokčopana tudi jubilejska številka Zvonova. —

Dne 10. septembra je ob prekrasnem Lemanskem jezeru v gorati Švici laški anarhist Luccheni umoril našo preblago in veleizobraženo cesarico Elizabeto, ljubiteljico in pospeševalateljico umetnosti in znanosti, oboževalateljico pesnika Heineja, podpornico sirot in ubožcev.

Nikakor nočemo pomnožiti dolge vrste nekrologov, s katerimi je naše časopisje dostojno izrazilo globoko sožalje našega naroda — nočemo streči našim čitateljem z ponavljanjem vseh onih podatkov, ki so jim vsi predobro znani iz dnevnikov in tednikov, pač pa s ponosom poudarjamo, da je naš narod tudi o ti grozni priliki dostojno tekmoval z vsemi drugimi rodovi širne Avstrije. Ne le, da naše razumništvo in naše časopisje nista prav nič zaostajali za drugimi, tudi naš preprosti narod je dal krepkega odduška bridkim svojim čuvstvom. Tudi ti naši vdanostni pojavi so bili — kakor vsi prejšnji — samonikli, iskreni!

Ako pa nam kaj more ublažiti trpkost našega narodnega življenja, to nam jo gotovo ublažijo plemenite besede cesarjeve zahvale; kajti navdaja nas ponosna zavest, da med »njegovimi narodi«, katerim je namenjena prekrasna zahvalnica, nismo najzadnji. Res je, da so v širni Avstriji mogočnejši narodi, s katerimi se mi glede števila in vplivnosti niti od daleč ne moremo primerjati — toda v svesti smo si, da prav naš narodič, kakor je bil najprvotnejša podlaga monumentalni zgradbi naše cesarjevine, je takisto še vedno imeniten vogelni kamen v ti zgradbi. Lastimo si torej cesarjevo zahvalo z zanosom in ponosom!